

tyder, at vi holder os inden for de tidsterminer, FN's klimapanel anviser.

Derfor arbejder vi overordnet set fra EU's side for, at en fremtidig aftale holder sig under en global temperaturstigning på 2 grader. Det har været EU's mål i mange år, og det er fortsat EU's mål. Det blev politisk vedtaget af stats- og regeringscheferne tilbage i marts 2005, og det er et pejlemærke, som vi fra dansk side konsekvent har støttet op om. EU's 2-graders-mål er nemlig det hidtil bedste og også mest konkrete bud på en målsætning om at undgå farlige menneskeskabte klimaforandringer, sådan som vi alle har forpligtet os til det i FN's klimakonvention. Hvis vi kommer ud over 2-graders-målet, kan konsekvenserne af klimaforandringerne blive uoverskuelige.

Men at holde temperaturstigninger under de 2 grader er den helt store og svære udfordring, og det nås i hvert fald kun ved et fælles langsigtet reduktionsmål om en halvering af de globale udledninger i 2050 sammenlignet med 1990 og ved, at vi som ilande forpligter os til bindende reduktionsmål frem mod 2020 – mål, som lever op til anbefalingerne fra FN's klimapanel, og det vil sige mål i størrelsesordenen 25-40 pct.

Derfor arbejdede jeg også på Danmarks og EU's vegne på den seneste klimakonference i Bali i dén grad for at få behovet for en 25-40 pct. reduktion af industrilændenes udledninger af drivhusgasser skrevet ind i slutdokumentet. Det lykkedes som bekendt ikke at få alle lande til at skrive under på det, men det lykkedes dog at få det med i det, der kaldes Kyotosporet, og det var i hvert fald en begyndelse. Det er det, vi stadig væk går efter.

Når det så er sagt, så skal vi huske, at selv hvis vi i EU reducerede vores CO₂-udledninger til nul, så ville det ikke være nok til på sigt at begrænse den globale opvarmning til 2 grader. Vi skal altså med andre ord også have resten af verden med. Vores indsats i de industrialiserede lande er nødt til at blive suppleret af en yderligere målbar indsats fra de mest udviklede udviklingslande, såsom Kina og Indien, selv om jeg tror, at vi i stigende grad bliver nødt til ikke at tale om Kina og Indien i et og samme åndedrag, fordi der er tale om forskellige slags udgangspunkter.

Hvis jeg bare må give et eksempel fra Stern-rapporten, som fru Anne Grete Holmsgaard lige refererede til, så fortæller den jo, at af de 9 milliarder mennesker, vi vil være på kloden i 2050, vil de 8 milliarder bo i lande, der i dag er udvik-

lingslande. Det fortæller noget om, hvorfor det er så vigtigt at få en ægte global aftale. Naturligvis kan vi ikke forlange af udviklingslandene, at de skal bidrage i samme størrelsesorden som os, men vi skal arbejde for, at deres udvikling fremover sker på et bæredygtigt grundlag. Derfor er det afgørende for at nå de nødvendige reduktioner, at en aftale indeholder et øget fokus på teknologiuudvikling og teknologispredning. Det er særlig vigtigt i den forbindelse at få udviklet et globalt karbonmarked, for det har jo den store fordel, at det sætter en global pris på karbon.

Kl. 13:24

I Kyotoprotokollen har vi allerede redskaber som Joint Implementation og CDM. Dem skal vi ikke bare skrotte, men vi skal forbedre og udvikle dem, så de i endnu højere grad end nu sikrer overførsel af klimavenlig teknologi, og overførsel i højere grad også til de fattigste udviklingslande og til nogle af de regioner, der hidtil ikke har fået så mange af disse projekter.

Tæt forbundet til hele teknologidiskussionen er behovet for øget finansiering til reduktionsindsats og til klimatilpasning. Det kræver både ekstra finansielle ressourcer, og det kræver nogle nye finansieringsmekanismer, som simpelt hen vedvarende genererer flere penge til indsatsen. Særlig de fattigste og de mest sårbare udviklingslande bliver ramt hårdest af klimaforandringer, og det er derfor helt afgørende for at få en aftale, at vi sikrer den nødvendige støtte til tilpasning til udviklingslandene, og ikke mindst de fattigste udviklingslande. Det skal så siges, at tilpasning jo ikke kun er en udfordring for udviklingslandene, også i vores del af verden bliver vi nødt til at tilpasse os konsekvenserne af klimaforandringerne.

Fra Danmarks og EU's side arbejder vi også for en kommende aftale, der adresserer udfordringen på skovområdet. Afskovning står i dag for 20 pct. af de globale udledninger – udledninger, som i dag slet ikke er kontrolleret. Her er incitamentet via et globalt karbonmarked også en oplagt mulighed. Også udledninger fra skibsfart og søfart er i dag ikke regulerede, til trods for at vi altså også her finder store udledninger og vel at mærke voksende udledninger. Når det gælder luftfart, arbejder vi for, at det bliver inkluderet i EU's kvotedirektiv, men det skal selvfølgelig udvides til, at der også dér er tale om international regulering. Med søfart er det regeringens holdning, at der skal findes en international løsning til at håndtere en international sektor som søfart og skibsfart. Vi har derfor som førsteprio-